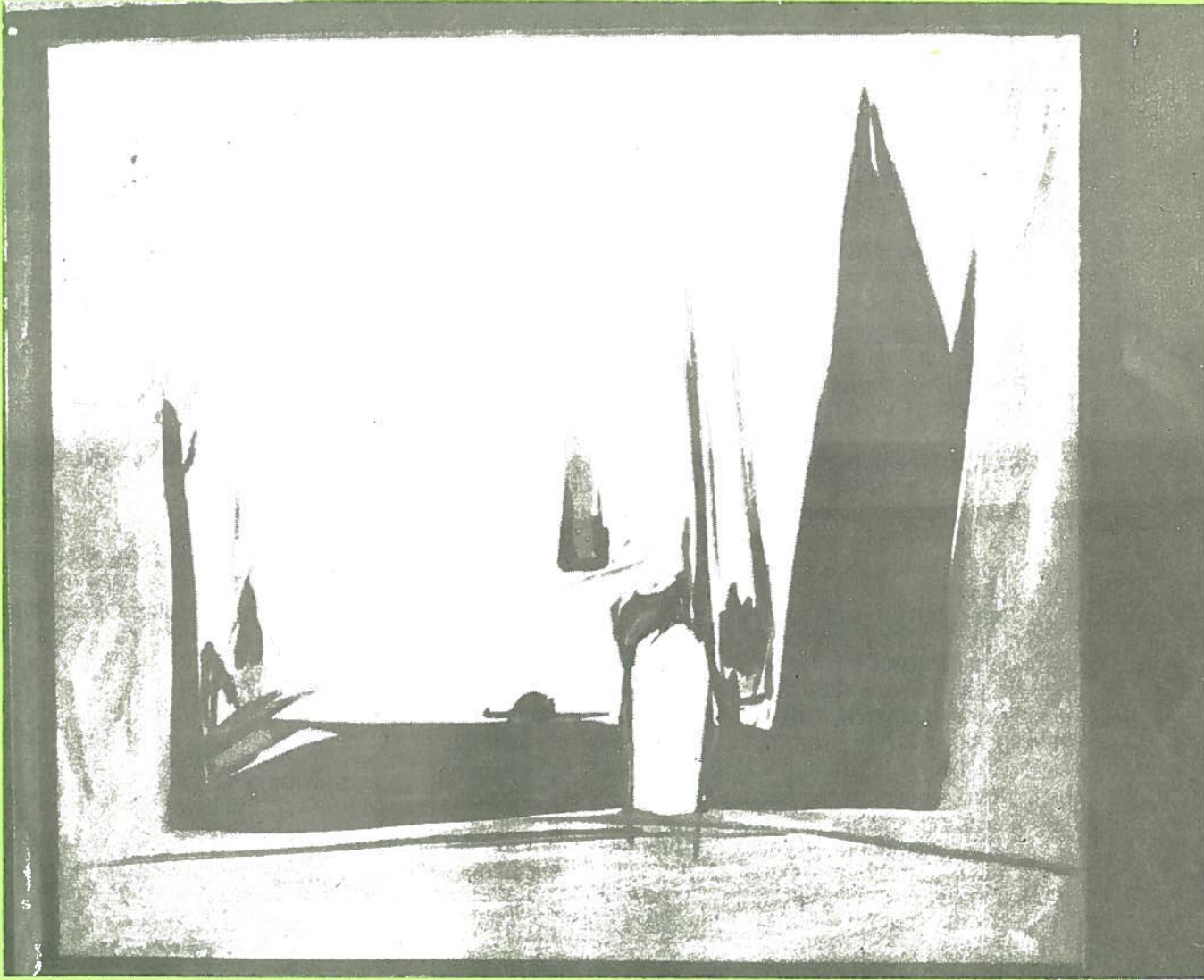

dağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

6/93

Veysel GÜLTAŞ

Nurl ONAT

Osman GÜLER

Seyfi BEŞE

Mehmet ORHAN

Nevzat ASYALI

Dr. Kriton DİNÇMEN

İsmail BEYDEMİR

Zeki HAFIZOĞULLARI

Ahmet GÜNDÜZ

Kemal NİKSARLI

H. Cüneyt ÖZKUL

OKUYUCU MEKTUPLARI

30/8/1992-AĞIN

Vâkıf;

Günerkan'ın kitabı hakkındaki eleştirimi gönderiyorum,

21. Ağustos. 1992 günü düzenlediğimiz Dünden Bugüne Ağın gecesi çok beğenildi. Yalnız ve yalnız Ağın kokan, iddiasız bir sergileme yaptık. Kaymakamdan izin almak için gittiğimizde, bizden önce halen öğretmen olarak görevde bulunan biri ile, Apuşmalı bir hemşehrimiz, müftülükten aldıkları bir yazı ile, camiye yakın olan gösteri yerine izin vermemesini istemişler, kaymakam yatışı namazı sonunda başlamak kaydı ile izin verdi. Böylece biz de gecemizi tamamladık.

İsmail BEYDEMİR

☆

AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanlığı'na ANKARA

1964 yılı Ağın doğumluyum. 1986 yılında Çukurova Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisi Bölümü'nden Ziraat Mühendisi olarak mezun oldum. 1988 yılında aynı Bölüme Araştırma Görevlisi olarak atandım. 1989 yılında master öğrenimimi tamamlayarak Yüksek Mühendis unvanını aldım. Halen sözü edilen Bölümde araştırma Görevlisi olarak çalışmakta olup, doktora öğrenimine devam etmekteyim.

Ben de bir Ağın'lı olarak, güzel beldemiz için yapılmış ve yapılacak olan her türlü sosyal ve kültürel etkinlikleri içtenlikle desteklemek isterim. Bu bakımdan, bizler için bir gurur vesilesi olan "Ağın Düşün ve Sanat Dergisi"ne abone olmak istiyorum. Bunun için yapmam gereken işleri tarafıma bildirmenizi rica ederim.

Ağın için her tür etkinliklerin artarak devam etmesini diler, saygılar sunarım.

9/9/1992

Necat ÖREN

Yazışma Adresim

Ç.Ü.Ziraat Fakültesi, Tarım Ekonomisi
Bölümü. Araştırma Görevlisi
Tlf. 326441 (4) 01330-ADANA

NOT: Mektupla gerekli bilgi verilerek çek ve abone belgesi, daha önce çıkan dergiler sayın hemşehrimize gönderildi.

AĞIN

☆

26/10/1992-AĞIN

Vâkıf'ım;

Keder, hüznün, sessizlik kokan Ağın sonbaharının içine, birden düşünce, ürperdim. Oldum olası Ağın güzünü sevmem, bana ayrılık, soğukların gelişini anlatır. Ben Baharı gençlik, Yazı olgunluk, Sonbahar'ı hastalık ve Kış'ı ölüm olarak anlarım.

Ne yapıyorsunuz? Buralar bildiğin gibi. Ersan yazıyı geri getirişime çok kızdı.

Selam ve sevgiler, Tayfur ve tüm arkadaşlara selamlar. Seninde gözlerinden öperim.

İsmail BEYDEMİR

☆

Sayın Vâkıf Bey,

Dergimizin etkinlikleri yalnız mektupta yazdığımız kadar değil tabi...

Geçen sonbaharda Ozan Ahmet Telli ile şiir üzerine bir okuma akşamı yaptık. Daha sonra, Ankara'dan Profesör Şerefettin Turan'ı Berlin'e davet ettik. Şerefettin Turan'ın verdiği konferans geniş yankı buldu. Çağdaş Türk Dili dergisinin Ocak 1993 sayısında bizimle ilgili bir yazı çıktı sanıyorum. Bunu belirtmekte yarar var.

Ali SEYHUN

ağın DÜŞÜN ve SANAT
DERGİSİ MUHABİRLERİ

İsmail BEYDEMİR : Diyarbakır
Gürol KORKMAZ : Malatya
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Asa! UÇKUNKAYA : İstanbul
H. Cüneyt ÖZKUL : Ankara
Rahmi SERTTAŞ : Elazığ
Nevzat ATEŞ : Ağın

Sahibi
AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği
Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

★
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

★
Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Muammer NİKSARLI
Nuri ONAT
Seyfi BEŞE
Osman GÜLER
Ali KARAKAŞ

★
Teknik Yönetmen
Taner BERİKMEN

★
Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430 - ANKARA

★
PTT 101843 NOLU
Çek Hasabı

★
Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlanmasın iade edilmez ve
telif ücreti ödenmez

★
DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
Yıl: 3 Sayı: 22
HAZİRAN- 1993
Dizgi-Grafik: Biçem Dizgi Üniteleri
Baskı: Tahran Ofset - 229 91 55

★
Kapak: Zafer Gençaydın Sergisinden

"AĞIN" DERGİSİNİ OKURKEN

"Binlerce kök salarak,
Kavramak, hayatı derinden
Ve ortasından geçerek acının
Olgunlaşmak,
hayatın ta ötesinde
Ta ötesinde zamanın..."

Yaşamın anlamını, üstteki Rilke'nin dizeleri ne güzel anlatıyor. Evrenin sonsuz akışı içinde, insanın yaşamı nedir ki! Yaşama midesi ile bağlı olanlar bunun ayırdına varamazlar.

Çirkin medyanın ruh ve duygu dünyamızı körleştirdiği ve kişiliğini baskı altına aldığı egemen kültüre karşın, sanat en etkin bir güç olsa gerek. İnsanın özünü besleyen, duygu ve düşünce dünyasını varsıllaştıran, insanı korkudan arındıran, direnç ve umut aşılayan, sanatın gücü yadsınamaz.

Ağın Düşün ve Sanat dergisinin elimde bulunan tüm sayılarını bir kaç gündür karıştırırken, yukarıdaki sözleri bana düşündürdü. İnsanların kitap ve dergiye, ölü etine baktığı gibi kaçtığı bugünlerde, yeniden okumak tutkusunu insanlara kazandırmak, büyük bir özveri ister. Ne var ki derginin değerli yazarı Dr. Vâkif Özkul'un dediği gibi, medyalaşan dünyamızda bir günlük sigara parasının ederini küçük bir yapıta, bir dergiye veremiyen, ruh yoksulu insanlarla bu özveri sağlanacak değil! "Acı ama gerçek" olan bu olgu karşısında, boyun mu bükmeliyiz! Bunların ötesinde, sanatın insanı kucaklayan, sabırlı, özverili çabasını gözardı edebilir miyiz! Tüm olumsuzluklara, yoksunluklara, engellemelere karşın, sanata gönül verenler, sanatı insanına, toplumuna götürmek isteyen düşünen insanlar, Sisypheos sabrı içinde olmalıdırlar. Mitoloji çağının efsanevi kişilerinden Sisypheos tanrılara karşı insanları tuttuğu için korkunç cezalara çarptırılmıştı. Bakınız, Anadolu'lu Homeros'un Odysseus'ünde Sisypheos nasıl anlatılıyor.

"Sisypheos'u gördüm, korkunç işkenceler çekerken:

Yakalamış iki avucuyla kocaman bir kayayı,
ve kollarıyla, bacaklarıyla dayanmıştı kayaya,
habire itiyordu onu bir tepeye doğru,
işte kaya tepeye vardı, varacak işte tamam,
ama tepeye varmasına tam bir parmak kala,

(Devamı 10. Sayfada)

Üzüldüm...

Nuri ONAT

Beyoğlu Öğretmen Evi'nde bir Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nce bir gece düzenlenmişti. Çağrıldığı-mız için sevinerek gittik oraya. Beklenenin çok üstündeydi gelenlerin sayısı. Ancak 300-350 kişiye servis yapılabileceği söylenmesine karşın, kalabalığın sayısı 700-800 vardı. Bu kalabalık öğünülecek bir ilginin belirtisiydi.

Özellikle Ağın Kaymakamı Hurşit Kuş'un ve Milli Eğitim Bakanı Köksal Toptan'ın onur verdikleri gece, her bakımdan iyi hazırlanmıştı. 350-400 kişi için hazırlanan salon, 1000 kişiye bile yetecek ölçüdeydi. İlgililer sağ olsalar, var olsunlar, yüzümüzü ağarttılar.

Ancak, Ağın gecesinde Ağın oyunlarıyla Ağın türkülerine hiç yer verilmemişti. Buna son derece üzüldük. Hele benim gibi Ağın oyunlarını bilenler büsbütün üzüldüler.

Bu gibi geceler, genellikle folklor ağırlıklı olur. Folklor ağırlığından vazgeçtik, folklor hafifliği de yoktu gecenin. Gece boyunca Ağın'dan ne bir ses, ne de Ağın'lıların şahlanışına tanık olduk.

İstanbul'daki dernekçiler, Ağın folklorunu bilmezler. Bilseler bile, Ağın'ı temsil etmek Ağın'da yaşayanlara düşer. Folklor denince, usa ilk gelen oyun ve türkülerdir. Sonra Ağın dışında olanlar, gerek çalgı yokluğu, gerekse Ağın'dan uzak kalmaları yüzünden türkülerin ezgilerini, oyunların figürlerini unutmuş olabilirler. Gene diyorum ki, bu görev Ağın'lılara düşerdi.

Ağın'dan, gelenler, epeyce kalabalıktı. Bunların içinde hiç mi Ağın folklorundan anlayan yoktu. Yoktuysa, bilenini niçin getirmediler? Böyle ilgisizlik olur mu? Ne bir Ağır hava, ne bir Tamzara, ne bir Üçayak, ne de Tirnan-na seyredebildik. Yazık değil mi? O soylu kıvrılışlardan, ağır ağır çöküşlerden, yeri döven tekmelerin ritminden görkeminden, içe sinen, her sözünde sıla kokan, gurbetin acısını dile getiren ezgilerden yoksun bırakıldık. Oysa biz, o ezgilerin denizinde yıkanmak, sonra da boğulmak istiyorduk. Oysa hemşerilerle koklaşmaktan, söyleşmekten başka bir şey yapamadık. Bu fırsat her zaman ele geçer miydi? Yazık oldu.

Bir de yöresel ezgiler, yöresel oyunlar var. Bunlara da hiç hiç değinilmedi. Folklor, yalnız bir yerleşim yerinin ürünü değil, o yerleşim yerinin ilişkide bulunduğu bütün öteki yerleşim yerlerini de kapsar. Buna da önem verilmedi. Örneğin Dikoyun, Çevreş vb. gibi. Ağın'lılar uyuyorlar mı? Yoksa, başka folklor baskısı altında ezildiklerinin ayırında değiller mi? Dikkat edilsin, folklorunu, kültürünü yitirenlerin, geleceklerini çekinceye soktukları unutulmasın. Şurdan burdan alınan ezgiler, alınan figürler Ağın folklorunu yamalı bohça haline getirmekten başka bir şeye yaramaz.

İşte bu konudaki acı durumdan dışarıdaki Ağın'lalar değil, Ağın'da yerleşmiş olanlar sorumludur. Bunun iyi bilinmesi gerekir. Ağın, folkloru yoluyla kimliğini, özgünlüğünü yitiriyor. Bunu önemle dikkate almak gerekmektedir.

6.IV.1993

Buruk Şiir

Kara kara dalları güldüren çiçek,
Kapanan gönlümde açamaz mısın?
Geceyi Gündüze çeviren gerçek,
Yoluma ışıklar saçamaz mısın?

Bulanık akıyor şimdi sularım,
Poyraza çevrildi yine rüzgârım;
Düşman oldu bana kırk yıllık karım
Barış kapısını açamaz mısın?

Başladığı gibi bitmez bu yollar,
Ne kışım kış oldu, ne bahar, bahar;
Sen yaparsın ama, hoyrat el bozar
Ektiğini bir türlü biçemez misin?

Böyle aksak, böyle topal mı gider,
Bir yazar, bir bozar, sonra da siler,
Günlerin bitiyor, ey Osman Güler;
Kaderin elinden kaçamaz mısın?

Osman GÜLER

EĞİTİMDE DAYAĞIN YERİ VARMI DIR?

Seyfi BEŞE

Pek çok özel hallerde, çocuğun da istediği bir an oluyor ki, o zaman gerekli oluyor. Örnek olarak vermek lazımsa,

Sivas öğretmen okulunda, son sınıf öğrencisi iken, ilkokullara uygulama dersine giderdik. Bir gün bir arkadaşımız, uygulama dersinden imtihan olacaktı. Başka günler okullara dağılırdık. Arkadaşların imtihanı olduğu gün hep aynı okula giderdik. Bizim sınıf 61 kişi idi. İmtihan olacak öğrenci ders vereceği sınıfı bahçede sıralardı, ders Beden Eğitimi idi, Ayırtmanlar başta bizim Meslek dersleri öğretmenimiz yanında da üç arkadaşımız 61 tane biz ve o ilkokulun öğretmenleri. Ders başlarken çocuklardan birisi gülmeye başladı, gülme ötekilere de geçti. Dersi verecek arkadaş şaşırdı, öğretmen yardım için yanına gitti, fakat öğretmen de hiç bir şey söyleyemedi, öteki guruba gitti onlara da bir şey söyleyemedi, bizim guruba geldi ben gülen çocuğa bir tokat vurmasını söyledim ve oda vurdu, gülme durdu arkadaşımız da gayet güzel ders verdi ve iyi derece ile başardı. Ders biter bitmez tokatı yiyen çocuk geldi öğretmenin elini öptü ve teşekkür etti özür diledi öğretmenim dedi, -elimde olmayarak gülüyor ve bir türlü kendimi tutamıyordum. Çok iyi yaptınız.

Örnek 1- 60 Arkadaşımız tenkit kağıtlarının başına dayak yok yasak diye yazmışlardı, sınıfta tenkit başlayınca bütün parmaklar kalkmıştı. Öğretmen daha kimseye söz vermeden ben kalktım ve dedimki-tokat tenkit edilecek ise onu ben söyledim. Öğretmen tokatı söyleyecek bir şey yoktur eğitseldir dedi ve tokatın dışında bütün eğitsel oluşları eleştirdik çareler aradık bundan daha iyisi yoktu. Yani tokat.

Örnek 2- Öğretmen olduk atandığımız ilçede işe başladık. Bu ilkokul öğretmensiz kalmış. Bana dördüncü sınıfı verdiler, öğrencileri almayacak kadar dar bir sınıftı öğrenciler, öğretmenin varlığına pek aldırıyorlardı, itişip kakışıyorlar di kız arkadaşlarını rahatsız ediyorlardı. Nedenini arıyor bir türlü bulamıyordum, bir gün en yaramazlarından bir oğlan kızı rahatsız ediyordu. Kız öğretmene söylerim dedi. -oğlan söylersen söyle, dövemez ya, döverse baş öğretmene şikayet ederim diyordu. Anlaşıldı, bu okulda bir baş öğretmen fobisi var. En yaramazlarından üçünü aldım, öğretmenler odasına götürdüm, Baş öğretmen yoktu, odacı ile çağırttım, geldi, içeri girerken, ben baş öğretmen bunları tanıyormusun dedim ikişer tokat vurdum. Sınıf düzelmişti fakat bir problemi daha vardı. Kazanın iki mahallesinin ortasında bir tepe vardır, benim sınıftan D. te-

penin başına çıkar kendi mahallesinden olmayan birisine bir taş vurur mahalle kavgasını başlatır, bu kavada jandarma müdahalesi olduğu halde bir iki kişi ölür. D. öyle bir öğrenci ki 120 santimetre boyunda 45-50 kilo ağırlığında sanatta 60 kilometre hızla koşan hiç kimseden korkmayan, bütün kötülüklerin altında var olan bir tip. Sınıfta, kendisine bir daha bu tepeye çıkmasını çıkacak olursa arkadaşlarının haber vereceğini, çıkarsa kendisini en büyük ceza ile cezalandıracağımı söyledim. Birinci Pazar günü arkadaşları gittiğini söylediler, kendisi de inkar etmedi. İkinci Pazar yine gitmiş ve olay çıkarmıştı. Üçüncü Pazar da gitmişti. Üçüncü Pazartesi sabah kitaplarını koltuğuna verdim sınıftan kovdum. Gidiyor Milli Eğitim Müdürüne beni öğretmen sınıftan kovdu. - Hangi öğretmen Seyfi, Milli Eğitim Müdüründen ben karışmam onun işine, cevabını alınca bu kez Kaymakama, Kaymakamdan da aynı cevabı alınca geldi okula, sınıfın kapısının önünde ağlamaya başladı, baş öğretmenden ve öteki arkadaşlardan yardım bekledi hiç birinden en ufak bir yardım alamadı. Ben sınıftan çıktım, beni görünce ağlamayı artırdı, -ben "sen dediğini yaptın, ben de dediğimi yaptım ağlamaya gerek yok. Söz verirsən git sınıfta otur"- Daha gitmem dedi ve sınıfta oturdu. Assubay olmuştu, dağa doğru bakmadığını söyleci.

Meğer benden önceki o sınıfın öğretmeni, ilaç içiyorum diye sınıfta şeyeyi açar ve rakı içermiş, öğrencilere de dermiş ki "bakın baş öğretmen gelirse bana haber verin" Çocukların işi her gün nöbet beklemekmiş. Öğretmen baş öğretmenden korkarsa herkezde Kaymakamdan korkar, ben ona şikayet ettimmi işim olur dermiş. Bu kötü yerleşmiş olan düşünceleri ne ile olursa olsun söküp atmak lazımdır, atacak her metod da güzeldir.

Örnek 3- Samsun Lisesinin orta kısmını bitirmiş lise sınıfına geçmişim. H.D. adlı bir öğrenci, benim sınıfıma verilmişti, sınıf 80 kişi idi. Metoduna göre gezerek ders anlatıyordum, sınıfı önü epey uzun idi, bu öğrenci bir ucunda oturuyordu. Kendi tarafından bir iki adım uzaklaştım mı sıranın altına giriyor, ben dönünce çıkıyordu. Ben tam hesaplardım döndüm, daha adım atmadan o sıranın altına girdi, ben de tepesine bindim sıranın altında yeterince dövdüm, yeterince diyorum, evet fazlası eğitim sınırlarını aşar (hınç) kategorisine girer ki hiç doğru değildir. Sonra ders bitinceye kadar ayakta tuttum. Dördüncü sınıftan beşe geçti, beşten altıya geçti, bir gün okuldan başka okula gidiyorum diye gelince sordum niye gittiğini, -müdür bey senin sınıfına vermedi, bu okulda başka sınıfta da okumama imkan yok, o dayak bana iki yıl yetti dedi ve ayrıldı.

Örnek 4- Öğleden sonraki mutâlaâ saati mecburiyeti kalkmıştı, evinde çalışması elverişli olmayanlar bir kağıtla idareye bildirmek suretiyle okulda mutalaâ yaparlardı dendi. Böylece 70-80 kişilik sınıflarda 10-15 kişi kaldı kalanlardan da biri T. idi. gürültücü rahatsız bir öğrenci idi, bir gün gelmeye zorunlu değilsin gelme dedim, fakat geldi, gürültü yapma dedim dinlemedi "sırayı öne çek, yalnız otur" dedim en öne çekti oturdu, hiç çalışmadan sırayı arka arka götürdü, mutalaa saatide bitti, T. bittimi, -evet dedi, bunun üzerine iki tokat vurdum. O davranışını kapının penceresinden gören baş yardımcıya beni şikayete gider, baş yardımcıya daha bir şey söylemeden, yardımcı tokata başlar senin o davranışın nedir diye, tasdiknamesini alırken, başka yere gitmesini söyledim. -sizin dövmenizden değil, asıl beni baş yardımcı dövdü, "artık bu okulda daha duramam" dedi ve ayrıldı.

38 Yıllık öğretmenlik hayatımda, üç dayak olayının yanında, bir çok problemi eğitim metodları ile çözmüşümdür.

Uzun yıllar öğretmenliğimde dayanın hiç bir işe yaramadığını saptadım. Onbinde bir öğrencinin dövme halinde kafasına yerleştirdiği yanlış bir fikri yıkmaya yarar, onu yıkmak için başka araç olmazsa, yinede zamanını çok iyi değerlendirmeden, çok zaman kötü sonuç verir, öğrenci bazan, pek azda olsa karşılık vermeye kalkar. Disiplin kurallarında da çalıştım, ondanda fazla bir şey beklememek lazım. Öğretmenlik öğrenci öğretmen karşılıklı sevgi, saygı ve öğretmenin görevini kusursuz yapmasıyla hazırlıklı dersine girip sınıfı çocukların ihtiyacına göre doyurması, onların her çeşit dertleriyle ilgilenmesi onu psikolojik ve bedensel yönden koruması kadar büyük disiplin aracı olamaz. Numara, Disiplin aracı olabilir, ama sömürge halkıyla yönetici devlet arasındaki bağlar gibi olur. Öğrenilen şeyden de bir fayda gelmez.

Örneğin uzun süren öğretmenliğim devamınca, öğretmenler odasında oturmazdım, hep bahçede, koridorda sokakta hep öğrenciyle beraber, onlar bana güvenir, inanır ben de onlara, her iki taraf içinde çok tatminkardır. Örneğin:

Beşinci sınıfta, bir gün, Talat adında bir öğrenci parmak kaldırdı ben daha bir şey söylemeden sınıf hep birden otur diye bağırdı. Ben kaldırdım ve ne söyleyecekse söylemesini istedim, -ama efendim darılma yok dedi. Ben sınıfta darılma olmaz münakaşa olur dedim.- O siz iki yüzlü bir öğretmensiniz, bahçede bizimle arkadaş gibi, sınıfta da azrail gibisiniz. Sınıfta hiçte azrail gibi değilim, normal disiplin hali vardır, o öyle düşünmüş. Pekiyi sen otur, yanındaki oturan Mehmet kalksın dedim ve sordum

Talat sana bahçede ne yapıyordu, - omuzumdan atlamak istiyordu, ben bırakmıyordum. Pekiyi Talat burada niçin yapmıyorsun, -efendim burası olmaz. Demek bahçede olan şey sınıfta olmadığı için yapmıyorsun, o halde sende ikiyüzlüsün. Talat, -ben üç yüzlüyüm, bir yüzüm bahçede arkadaşlık, bir yüzüm sınıfta öğretme, bir yüzüm de devleti temsil etme. Ben onbeş dakika arkadaşlık, samimiyet, resmiyet, laubalilik, resmi samimiyet nedir nerelerde hangisi gereklidir anlattım. Sınıf hep birden teşekkür ettiler.

Bir gün bahçede bir soru sordular: "öğretmen öğrenciyi sözlü yoklamaya kaldırdığı zaman, öğrencinin bilmediği soruyu nereden bilipte onu soruyor? "Bu öteden beri gelen bir soru, hemen cevap vermedim, kitaptan 20-30 tane soru hazırladım, her kağıda üçer soru yazdım, masanın üstüne koydum, her kalkan öğrenci soruyu çekecek anlatıp oturacak ben hiç karışmayacağım. Öyle yaptık her gün 5-6 öğrencinin kalktığı sözlü soruya o gün 12 kişi kalktı ve hepsi birden dediler ki, öğretmen öğrencinin bilmediği soruyu değil bildiği soruyu sorarmış. Bir soru daha yönelttiler. Öğretmen isterse kopyaya tamamıyla engel olabilir mi.?- Deneyelim dedim ve denedik. Tahtaya yazdım.

- 1- Her öğrenci önündekinin sırtını görecektir, düz oturacak,
- 2- Sıranın üzerinde bir kalem ve kağıttan başka bir şey bulunmayacak,
- 3- Her iki el sıranın üzerinde öğretmenin göreceği şekilde olacak,
- 4- Kağıttan başka yere bakılmayacak,
- 5- En ufak bir ses işitilmeyecek,
- 6- Yazış bitince kağıt sessizce masanın üzerine konacak.

Buna uyuldu ve yoklama bitti, kopya yapabildiniz mi? Yapamadık dediler fakat bir şeyde yazamadık. Çünkü sinirlerimiz bozuldu, o halde yoklama ve imtihan bir bilgi işi olduğu kadar da bir psikoloji işidir. Bir başka soruda, en çok severek dinlediğimiz dersten, daha çok başarıyoruz. Bir derste onu aenedik. 1. İnönü savaşını anlatıyordum, dersin tam heyecanlı yerinde zil çaldı sınıfı selamladım, çıkmaya vakit vermeden sınıf "çıkamazsın anlat" diye itiraz etti, ben bir arkadaş çıkmak isterse ben çıkarım dedim fakat hiç kimse çıkarım demedi, teneffüse çıkılmadı anlattım. On gün sonra o dersten yoklama yaptım başarı yüzde yirmi idi. Hep birden şu karara vardık dinlerken ne kadar çok öğrensek, muhakkak kitabı okumak gerek.

Böylece öğrencilerle konuşarak aldığımız kararlar iyi sonuç veriyordu.

On yılı Samsun Lisesi'nde geçirdikten sonra, bir ortaokula geldim, oraya da yeni bir müdür atanmıştı, yeni müdür eski müdürden okulu devir alıyordu, sıra öğrencilerin devrine gelmişti, eski müdür, okulumuzun 60 öğrencisi var 59'u şöyle böyle, bir tanesi N.A. birinci sınıfta iki yıllıktır. adam olmasına imkan yoktur, yıl sonunu beklemeden okuldan uzaklaştırırsanız iyi olur dedi. Evet bu öğrenci bir hafta sonra bir kız arkadaşını dövmüş ve tek bir cezası almıştı, bir günde, treni taşlamış, bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası almıştı, kovulması için en ufak bir suç işlemesi yeterliydi. Babasını çağırdık, babası-ben onu reddetmişim, o benim oğlum değildir ne yaparsanız yapın beni çağırmayın dedi ve son sözünü söyledi.

Bir gün nöbetçiyim, dışarı soğuk, okulun koridorunda sıkışık bir halde teneffüs yapıyoruz. Bu öğrenci herkesin iyi derecede duyacağı yüksek bir sesle arkadaşına kız

öğrencilerin de bulunduğu yerde büyük bir küfür savurdu, bütün gözler bana çevrildi. Dayak olmazdı, çünkü disiplin üyeliğini çok yapmışım çağırdım, git şu kantinden yüz kuruş ver en büyük defterden bir tane al ve gel aldı, -aç birinci yaprağını birinci satırına yaz- bundan sonra hiç bir arkadaşına küfür etmeyeceğim, herkese iyi davranacağım. Bu defterin bütün yapraklarını iki tarafını doldurup bana getireceksin. N.A.dan artık ses çıkmıyordu. Bir gün o sınıfın sınıf öğretmeni bana geldi N.A.nın sizden bir ricası var dedi, defter yapraklarının bir tarafını yazmak istiyor. -ben kabul etmedim, bir satır yer dahi boş kalmayacak. Doldurdu getirdi,- kendisine teşekkür ettim. Fakat N.A. değişmişti, arkadaşları en ağır şakayı yapıp sırtına biniyorlar, yumruk atıyorlar o ağzını açıp hiç bir şey söylemiyordu. Yalnız bir sözü tekrarlıyordu.- Bana ceza verdim için yapıyorsunuz ama başaramazsınız. Babası gelir bizim N.A.ya ne yaptınız adam oldu hemde tam adam. Dövdük, sövdük diyordum. "ne dövmüşsünüz nede sövmüşsünüz. Eğer dövmekle adam olsaydı onu ben adam ederdim, ona attığım sopayı kendisiyle ben bilirim." Ortaokulu bitirdi, sanat okulunu bitirdi, çevrenin en yararlı insanı oldu.

Dayağın vakti zamanını iyi hesaplar dozun kaçırmadan döverseniz bazı doğmatik düşünceleri yıkmak için kullanılabilir. Bunun dışında yersiz olarak vurduğunuz bir tokat nefet uyandırmadan başka bir şeye yaramıyacaktır. 38 yıllık öğretmenliğim süresince tek bir öğrenciyi disiplin kuruluna vermedim.

(Amerikalı Prof. Dr. H. C. Ling dine dönüş adlı kitabında derki bazı yerde öğrenciye bir sürü söz söylemedense bir tokat vurmak daha eğitseldir.)

Öğretmenlikte öğrenciyi sevmek esastır. O öğretmenin kendisini sevdiğini anladığı

anda, hem çalışır hemde fedakar olur.

Ortaokuldan sonra 18 yıl öğretmen okulunda öğretmenlik yaptım ve hep bu fikri verdim.

Öğretmen öğrencisine ilk önce sevmeyi, saymayı öğretmelidir ki, o'nun küçük yüreğine sevgiyi ektikten sonra, gerektiğinde azar-

lamak veya bir küçücük tokatla cezalandırmak hakkını kendinde bulabilsin. Sevgi her kapının anahtarıdır. Eğitimde de bu değişmez bir kuraldır.

SONUÇ: Eğitimde dayığa yer vermemek en uygun yoldur. İnsana, insanca metodlar kullanarak yardımcı olmak gerekir.

(Başyazının Devamı)

bir güç itiyordu onu tepeden gerisin geri,
aşağıya kadar yuvarlanıyordu yeniden baş belası kaya,
o da yeniden itiyordu kayayı tek mil kaslarını gere gere,
kopan toz toprak habire aşarken başının üstünden
o da habire itiyordu kayayı, kan ter içinde..."

İşte sanat böylesine bir sabır işi, böylesine bir coşku işi. Bu bağlamda, yerel bazda olanaksızlıklar içinde sanatı ve kültürü kucaklayıp, evrensele açılan, Ağın Düşün ve Sanat dergisini, övgünün tuzağına düşmeden, bu dergiyi çıkaranları içtenlikle kutlamak istiyorum.

Kaybolmaya yüz tutan folklorümüzü inatla sürdüren, bizim insanlarımızı anlatan, unutulmaya yüz tutan yerel zenginliklerimizi, yöresel dilimizi anlatan, o sıcak fotoğraflarda insanımızı tanıdım. "Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin!" diyor ya usta ozan, işte o resimlerde ben sıradan insanların mutluluğunu yakaladım. Beden eksikliğine yaşamın anlamını katan Mınayikli Cüce Osman, sevimli görüntüsüyle ince bir çubuğa yaslanan apuşmalı Bilal Dayı, arkasına yılları takmış, yaşama meydan okuyan Hüsnü Emi, fotoğraf ustası Erdal Yazıcı'nın, 'Kaybolan Zanaatlar'daki tezgahının başında keçe dokuyan yaşlı insanımızın onurlu yüzü, at arabalarına tekerlek yapan isimsiz insanlar, hepsi bizim insanımız. Sevecenliğin, onurun, emeğin saygın kişileri. 'Çağın Teknolojisine Yenik Düşen' ama o nasırlı elleriyle yaşama direnen, o güzel insanları, ne denli bağrımıza bassak azdır. Ozanın dizeleri, sanki bu insanlarımız için söylenmiş gibi. "Gün kimin hesabına tutar akşamı/Rahmetinden kim demlenir bulutun/Hayırlı evlât makına/Nasıl canavar kesilir." Hüzünlü bir mevsim sonu, Savaş Beydemir'in görüntülediği, sonbahar yaprakları üzerine düşmüş klarnet'in görüntüsü ise sanki folklor ustası Gani Dayı'nın ölümüyle birlikte folklorümüzün yalnızlığını anlatır gibi...

Bu güzel insanlar için ne diyelim? Yaşayanlarımıza selam olsun, gidenlere ise Yunus'ca seslenelim diyoruz.

"Ölürse ten ölür

Canlar ölesi değil"

Sevgili Ağın'lılar, değerli okurlar.

Sözümü yine sevgi ustası Yunus Emre'nin dizeleriyle bağlıyorum.

"Söz ola kese savaşı

Söz ola kestire başı

Söz ola ağulu aşı

Yağ ile bal ede bir söz."

Veysel GÜLTAŞ
Yargıç

BURAM BURAM SILA ÖZLEMİ

Ağın'ın ve yörenin
vefalı evlâtlarına ve tüm sevenlerine

I-ÖNCE SEVGİ

Nasıl söylesem sana olan sevgimi?
Sen Anadolu'mda şirin bir beldesin.
Her karış toprağın bir hazine bizlere,
Has bahçenin gülüsün sen, cihana değersin.

Gizli bir tılsım var, inan ki sende,
Seni duyup sevmeye bir ömür yetmez.
Kokun gelir rüzgârdan: Tasa artar, yığılır,
Sabır tükenir de senin özlemin bitmez.

Ne güzel adların var: Renkli, ahenkli,
Akpınar, Beyelması, Bahadırlar, Ağın.
Kılıme atılmış bir nakış gibisin baharda,
Güzün ayva, nar, üzüm kokar köşe bucağın.

Toz kondurmam asla sana, dünyada benzerin yok,
Sen, tarlamda ekin, dalımda yaprak gibisin.
Seninle olmak, sende doğmak mutluluk,
Sen Tanrı'ya adanmış toprak gibisin.

II-ÖVGÜ

Nasıl anlatsam senin o yaşanası havanı?
Ağın'ım, Şenpınar'ım... Balcılar, Yenipayam.
Beyelması'nda doğdum ben, bir ekim sabahı
Ve anam koynunda yatar, başımın tacı anam.

★

★ ★

Sen, tatlı rüyalar ülkesi çocukluğumuzun,
Dünyayı kucaklarken sevgi dolu yüregimiz.
Coşkudan, sevinçten kanatlanıp uçardık,
En doyumsuz çağıydı o ömrümüzün: saf, temiz.

★

★ ★

Sen sevgilisin yurdum, sevecen ana kucağı,
Ilık meltemlerle gelir serinleten nefesin.
Taşın, toprağın altın, insanın mert, duygulu,
Sen çağlar boyu çok sevilen, en özlenensin.

★

★ ★

Gecen, gündüzün aydın, göklerin açık, duru,
Sen hem çevrene, hem kendine ışıksın.
Yönün mutlu yarınlara, yolun sarp olsa da
Kucağın sevgi dolu, sen cihanla barışıksın.

III-SILA ÖZLEMİ

Özlem insanla yaşıt

Nasıl desem sana, bu onulmaz özlemimi?
Güneşin her doğuşunda sen gelirsın aklıma.
Senin yanında yaşam, bir dünya cennetidir,
Ezgiler dolarken mor akşamlarda havana.

Sen dört mevsim baharsın, sevdalıların için,
Baharsın Uzungöl'de, Hakko'da, Sulaklar'da.
Gün gelir bu özlem biter, kavuşur bayram yaparız,
Düğün, dernek, festivaller coşarken sokaklarda.

Neden ayrı düşer kişi, sevdiği yörelerden?
Niçin senin aşıkların olsun, bunca yükü sürüyen?
Uzağında olsam da bağlasa da gurbet yolumu,
Yine senin sevgindir bende çoğalan ve büyüyen.

Gözümde tüter bahçelerin, bağların, soğuk pınarların,
Sılaya döneyim derim, getirelim de baharı.
Günler, aylar geçer, vuslat kalır bir başka bahara
Ah bu gurbet! Ne desem kâr etmez, keser yolları.

IV-SELÂM SANA!

Nasıl dile getirsem senin bitmez çileni?
Kaderin oyunu bu, bir gözün dışarı bakar,
Gurbete çıkar hemen bütün yolların
Ve büyüyen yalnızlığın kahreder, yakar.

Kapanmış bahtın, yıkılmış, acı çekmişsin,
Kara bulutlar çökmüş, dağlarına, ovana.
Boşalmış köylerin, dilsiz kalmış sokakların,
Sert rüzgârlar savurmuş her parçanı bir yana.

Gene de huzurun orta yerindesin işte:
İçin, dışın tertemiz, bir su gibi berraksın.
Koçylğittler yatağı, aydın kişiler yurdu,
Uygarlık yarışında en önde sen varsın.

Barıştan yanasın yüzyıllardan beri,
Öpülesi saygın, vefalı eller sende,
Yüreğin sınırsız, sevgin sınırsız,
Selâm sana! Tüm güzellikler ve güzeller sende.

Mehmet ORHAN
ANKARA-1992

HAYDİN AĞINLILAR GÖREV BAŞINA!

Nevzat ASYALI

Dergimizin Şubat/93 sayısında "KAYMAKAMIMIZ DİYOR Kİ!" başlıklı yazıyı okurken içimi bir sevinç kapladı. Bu sevincimin kaynağı, Hürşit KUŞ gibi değerli bir kaymakamın Ağın'a atanmış olmasıdır. Gerek Ağın'da gerekse Ağın dışında bulunan bütün Ağın'lıların kaymakamlarına destek olmaları gerekir. Değerli Kaymakamımız, adı geçen yazısında, Ağın'ın sorunları ve gereksemeleri üzerinde durarak, İlçemizin iktisadî ve sosyal durumunun olumlu yönde nasıl değiştirilebileceğine dair somut öneriler ve çözümler ileri sürmektedir.

Bu sese kulak vermeliyiz. Böyle yapıcı ve üretken bir kişinin İlçemiz yönetiminin başında bulunmasını değerlendirmek üzere, üzerimize düşecek her türlü görevi yerine getirmeliyiz. Bu konuda Ağın'ımızın bol olanaklara sahip olduğu kanısındayım. Çünkü, çok çeşitli meslek gruplarında yetişmiş çok sayıda Ağın'lı vardır.

Benim uğraş alanıma giren hayvancılık konusunda, Kaymakamımızın düşünce ve önerilerine katılıyorum. İleride bu konuda bana düşecek görevleri seve seve yerine getireceğimi ifade etmek isterim. Bütün Ağın'lıların da kendilerine düşecek görevleri yerine getireceklerine inanıyorum.

Gün bu gündür! Haydin Ağın'lılar görev başına!

Mart/1993

TURNALARI VURAN KİM

Kız oğul büyümeli
Büyümeli de göğermeli
Ne bilsin kör kurşun
Suların dindiği akşam
Turnaları vuran kim

Bir dolu yalan
İçimizde büyüyen
Kucak kucağa
Yaşamak varken
Sevdamızı çalan kim

Çalar kapısını
Sağır gecenin
Düşlerin boğazlandığı
Kan uykularda
Uykularımızı bölen kim

Yine pusuda
Aydınlığımızı biçenler
Çağlar boyu oynanan
Hep o aynı oyunda
Tuzakları kuran kim

Alın terinin türküsüdür
Halkımın harman sonu
Soframıza kurulup
Sevincimizden pay isteyen
Sırtımızdaki sırtlan kim

Veysel GÜLTAŞ
Alaşehir, 27/9/1992

HEYBELİ'DE BİR KASIM SONU AKŞAMI -VIII-

Dr. Kriton DİNÇMEN

II. (hikaye devam ediyor)

Duraladı. O zamana kadar çiseleyen yağmur kuvvetlenmişti Rüzâr ile karışarak yüzünü ve etrafındaki ağaçlar ile kayalıkları kamçıyordu. İleride deniz, çakıl sahili iyice dövmeğe başlamıştı. Çamlımanı'nın burnundaki Sanatoryum'un ölgün ışıklarının sulara yansımalarından başka hiç bir ışık yoktu etrafta. Değirmen tepesi'nden kopan sağnaklar, rüzgârın sürekli uğultusuna karışıyor, ağaçların dallarını sağa-sola savuruyordu.

Etrafına bakındı, gözlerini oğuşturdu. Yağmurun altında, elinde bastonu ve sızlayan sağ bacağı ile ne zamandan beri orada ayakta dikildiğinin farkında bile değildi. Epeyce geç olması gerekiyordu. Üşendi saatine bakmağa. Omuz silktili. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Gecenin bu saatinde Çamlımanı'nda ne aradığını sormadı bile kendisine. Taşıyamıyacağı kadar ağır bir yük altında ezildiğini duydu. Sonra, yavaş-yavaş, evden çıkıp o hüzünlü alacakaranlık içinde, kargaların karanlık çağrışmaları ve uçuşmaları altında Sanatoryum yolu ile Çamlımanı'na gelişini hatırladı. Papaz Dağı'nın eteğindeki ev, merdivenler, Cami sokağı, asfalt yol, bakkal Hüseyin ile Ramazan'ın dükkânlarındaki

tezgâhın ardındaki gölgeleri, eczacı Andon'un ışıklı eczanesinin camında beliren o her zamanki ve gelmeyecek olanı beklemeyi yansıtan tebessümü, yolun sağında ve solundaki ışıkları yanımış bir-iki ev, büyüdüğü evin bulunduğu taş yokuşa sapışı, soldaki lojmanlar ile sağdaki boş park, parkın üst dipteki evde Mühittin Bey ile Fatma Hanım'ın insanlık dolu aydınlık yüzleri, biraz ötede evi, babası ile annesinin ve dayılarının anıları, Aleko ve teyzesi, boş yokuş, Acem'in evlerinden Şafak'a sapan yol ile köşedeki bahçevan Kostî'nin evi ve sıradaki Manastır Evleri, Şafak, Sanatoryum bir-bir gözünün önünden geçti. Aslında, belirgin bir neden yok iken, yarı uykulu yapmıştı bu yolu. Gelişinden beri epeyce zaman geçmişti herhalde.

Yanında bir hışırtı duydu, ayağına bir şey dokundu. Başını eğdi, ve, karanlığın içinde, yanıbaşında duran boz bir sokak köpeğini gördü. Köpeğin ne zaman yanına geldiğini hiç anlamamıştı. Köpeğe gülümsedi. Eğildi, köpeğin başını okşadı; eli, köpeğin ılık ve ıslak ağzına geldiğinde tatlı bir sıcaklık duydu. Köpeğe baktı, ıslak elbiselerine baktı, karşıdaki soluk ışıkların vurduğu karanlık denize baktı... Zamanıdır, dedi... Bu işi şimdi bitirmek en iyisi...

Yanırdaki patikadan Terki Dünya'ya kadar yürümeği ve oradaki uçurumdan aşağı kendisini bırakıvermeyi düşündü... Evet, en iyisi öyle olacaktı... On-onbeş dakikalık yolu vardı manastırın uçurumuna varıncaya kadar... Ve, bu yağmurlu Kasım sonu gecesinde kendisini aşağı bıraktığında bütün bu yorucu yıllar, yıllarca sürmüş bu anlamsız sürükleniş sona erecekti. Herhalde, yarın oradan geçen bir sandaldan farke-deceklerdi. Belki de, uçurumdan aşağı denize kadar düşmeyebilirdi; oralaradaki bir kayaya veya çam ağacı dalına takılırdı... Kendisinin böyle bir çam dalından sarktığını göz önüne getirdi. Her halde, ihtiyar vücudu, kışın kupkuru bir incir ağacında unutulmuş bir incirden farklı olmayacaktı.... Pörsümüş, kurumuş, karmarmış. Ölüsünü, yaprakları dökülmüş yaban bir incir ağacının dallarında asılı kalmış kurumuş bir incire benzetmiş olması hoşuna gitti. Gülümser gibi oldu.

Terki Dünyaya doğru bir kaç isteksiz adım attı... Duraladı, daha ileri gidemedi. Zaten, baştan biliyordu sonu getiremeyeceğini... Her zaman bu, böyle oluyordu... Hiç bir işini sona erdirememiş, gerçekleştirememişti hayatta... Hiç olmazsa bu gece, böylesine bir hazırlıktan sonra, bu işi becerebilseydi... Ama, bunun için gerekli gücü yoktu ki içinde... Hiç bir zaman güçlü olmamıştı... Güçlü olsaydı, bu ıslak gecede işi ne idi orada... Köpeğe döndü. O da oturduğu yerden kalkmamıştı. Gel, dedi köpeğe. Köpek, ona bakmadan ters yola, gerisin geriye gitmeğe başladı; beş-on metre sonra durdu, adama baktı, sanki onu çağırıyor-muş gibi, enser gibi hafif bir ses çıkırdı...

Adam bir an duraladı; sonra, köpeğin peşine takıldı. Şimdi, artık köpek ile adam yanyana gerisin geriye dönüyorlardı...

Düzlüğün ortasında, denize doğru baktı... Sanatoryum ile karşısındaki Terki Dünya burunlarının karanlık görüntülerine takıldı bir ara gözleri. Deniz Lisesi'nden hızla

esen ıslak rüzgârı sırtında duydu, ürperdi. Hiç bir şey yapmadan, hiç bir şey düşünmeden orada bir süre durdu. Köpek yanında idi. Sonra, tekrar yürümeğe başladı. Hastaneye çıkan yokuşun dibine geldiklerinde, soldaki kuytuiluktaki çamlardan koca bir karga sürüsü geceyi yırtarcasına kalktı, karanlık içinde büsbütün siyahlaşarak biraz ilerideki çamlara kondu kargaların biraz ileride yeniden konmak üzere uyudukları yerden neden kalktıklarını anılamadı... Anılamadığı öylesine çok şey vardı ki...

Bu sefer de bitiremedim bu sıkıcı oyunu, diye düşündü adam. Akşam üzere "bitirmek için" gelirken de, bunu berecemeyeceğini biliyordu, ama, gelmişti işte... Oysa, işin bitmesini öylesine istiyordu ki... Olmuyor, yapamıyorum diye düşündü... Kaç kez bu işleri planlamıştı, ayarlamıştı da... Hatta, bu yaptığı duyulduğunda arkadaşlarının söyleyeceklerini, kimin ne düşüneceğini ve kendisinin bu yaptığını nasıl karşılayacağını da biliyordu... Tüm arkadaşlarının, olayı duyduklarında yapacakları yorumları ve yüz ifadelerini defalarca gözünde canlandırmıştı... Ne var ki, o son adımı atacağı an geldiğinde kuvveti yetmiyordu... Bu gün de yetmemişti...

İçinden Tanrı'ya yakarmak geldi, bu işin bu gece sona ermesi için... Dayanamıyordu artık bu oyuna devam etmeğe... "Ölsem, ne bileyim ben, nasıl olursa olsun, bu gece aşağıya gitmeden bir şey olsa da bitse bu iş" dedi kendi kendine. Allah'a pek inanmazdı; ama, gene de içinin derinliğinde nesiller boyunca yerleştirilmiş inanca tutunarak başını yukarıya doğru kaldırdı. Çam dalları, direkler arasında gerilmiş telefon ve elektrik telleri ile köşe lâmbasından yansıyan ışığın içindeki yağmurdan başka bir şey görmedi. "Allah, herhalde bu olsa gerek" dedi. İlk gençlik yıllarında defalarca yaptığı gibi "Allahım, ne olursun, bu akşam eve dönmemden önce bu işimi bitir" diye mırıldandı.

Artık yokuştan yurarı çıkmış, sola sapmış ve Kadınlar Sanatoryumu'nun önüne kadar gelmişti. İlk arkadaşlıklarını, ilk aşk heyecanlarını yaşadığı Şafak Kayalıkları yolun sağından denize doğru iniyordu... Şafak, Elli Metre Kayası, Timsah Kayası, Korsanların Limanı, Uçurum gözünde canlandı... On-oniki yaşlarının uçsuz bucaksız hayalleri içinde binbir serüvenin oynandığı ve bu serüvenlerle adlandırılmış tüm bu sevgili yerler... Duruladı. Sağa döndü. Asfaltın hemen yanında o iki-üç kayalığa on iki yaşının tüm aşk coşkusu ile, aynı Rus Madam'dan Fransızca ders aldığı o kalın gözlüklü çelimsiz kızın adını verdiği Gültekin Kayalığı'na baktı... Uzun yılların sisleri arkasında Rus Madam, o günlerden beri kendilerini bir daha hiç görmediği Gültekin ile ablası, Bozambo Bedri ile Aleko ve Acem Hüseyin ona el sallıyorlardı.

Biraz sonra, soldan inen Mezarlık Yolu ile sağdaki Aya Yorgi Manastırı'nın kesiştiği yerde durdu. Geriye baktığında, yazın kızgın güneşi altında Şafak'taki yüzmeden dönen simsiyah yanmış, ayaklarına eski bir pabuç geçirmiş ve kolları ile göğüs ve bacaklarına yosunlar takmış "yamyam kılıklı" bütün arkadaşlarını, Piç Faruk, Daymon Orhan, Yavuz; Nejat, Aleko, Acem Hüseyin, Koska, İnek Hüseyin, Acem Mehmet'i ve arkadaşlarından gelen Alp'i, Papaz Vangel'i, Ayı Toma'yı Celal Bey'i gördü... Bir ara, Faruk'un manastırın duvarlarından atlıyarak arası çok iyi olduğu Sarhoş Papaz'ın kapısını çaldığını ve oradan koc bir kucuk üzüm ile geri dönüp üzümleri herkese dağıttığını gördü... İlk üzümün tadı geldi ağzına... Sonra, birdenbire bastıran buzlu bir sağnak tüm geçmişi sildi. Burası hep eser, diye düşündü; yolun Kuzey'e doğru kıvrıldığı yerdir bu köşe... Gündoğusu veya Karayel estiğinde rüzgâr buradan başlar, hep böyle olur diye üstledi.

Biraz ileride Süslü Mezar çıktı karşısına.

Yarı yıkılmış mezardaki bir kanadı kopmuş melek, gene sütunun üzerinde duruyordu. Karşıdan kuvvetle çarpan sicim gibi yağmur altında ürperdi. Bitikti. Çaresiz, şaşkın durdu. Yolun ortasında diz çöktü İçinden tekrar yalvarmak, bu işin bitmesini istemek geldi. Yüzündeki yağmurun ürperti ci soğuşuyla gözyaşı ılıkılığı birbirine karışuyordu. Ağzından, farkına varmadan, (bir ölsem bu akşam, ne olur...) gibi bir iki kelime çıktı. Yanında durmuş köpeğe ellerini uzattı, başını okşadı, öptü onu... Köpek ona gülümsedi. Köpekler gülümser mi, diye düşündü... Sonra, dudak bükte... Bu gece öyle şeyler oluyordu ki, neden köpekler de gülümsemesin? Belki de, boz sokak köpeği anlamıştı içinde bulunduğu çaresizliği ve ona böylesine dostça davranmıştı...

Ayağa kalktı, sendeleyerek yola devam etti. Yavaş-yavaş yolun sağındaki yeni ruhsuz yapılaşma ortadan silinip yokoluyor, tüm yaşamı boyunca ona bir dost yakınlığı göstermiş olan o eski tek kat eski ahşap sıra evlerle yolun kenarındaki bahçeler ve uzun demir parmaklık ortaya çıkıyordu... Durdu, kendine gelmeğe çalıştı, gözlerini oğuşturdu. Yok, gerçekten bir şeyler oluyordu etrafında; etrafı değişiyordu; hayal değildi gördüğü... Yeni yapılar ortadan kalkmış, kendi yaşamının duygusalılığı ile bezenmiş eski evler belirmişti. İçini tatlı ve ılık bir ürperti kapladı. İlk bahçedeki o nar ağacı da, dallarında kıpkırmızı narlarla karşıındaydı. Acem'in yukarıki evinin tam karşısında yolun dik bir açılı ile kıvrılıp sağa saptığı köşedeki ölgün sokak lâmbasından ıslak sokağa yayılan hüzünlü ışık altında yağmurun kamçılamlarını gördü... O köşe, böyle bir yağmurlu soğuk gecedeki görüntüsünün beraber getirdiği tüm duygusalılığı ile, bütün yaşamı süresince gittiği her yerde onu izlemişti... Hüznünde, neşesinde, umudunda ve umutsuzluğunda hep o yarı karanlık ıslak yol görünümü gözünün önüne gelmişti; köşedeki o görüntüsü varoluşunun bir parçası olmuştu ömrünce...

(Devamı Sonraki Sayıda)

AĞIN'DA BİR KAYMAKAM

İsmail BEYDEMİR

1967 yılında yayın yaşamına giren dergimizde, bu ikinci kez Ağın Kaymakamı hakkında yazı yazılmaktadır. Birinci yazı Sayın Saim Çotur hakkında yazılmıştı. Bu arada bir çok kaymakamlar gelip gitti, her biri kendilerince birşeyler yaptılar, yahut yaptım saydılar. Ama Sayın Hurşit Kuş Kaymakamımız gibi, halkla iletişim kuran, onların tüm dert ve durumları ile ilgilenenine belki de biz raslamadık. Eylül 1992 ayı içinde Ağın'a gelen sayın Kaymakamımız, kısa bir sürede Eki-
rek'deki Gamo Dayı'nın karısından, Pala

Mehmed'e dek yoksul ve hastalarla ilgilendi. Ağın'ın tüm TV yayınlarını izleyebilmesi için, uydu anten yapılmasına gerekli parayı top-
layacak komiteler oluşturdu. Kapatılan Deri Fabrikası'nın, değişik bir türde yararlanılması için girişimlere başladı. Özellikle Ankara'da bulunan hemşerilerimizin konu ile ilgilenip, bu girişimde sayın Kaymakamımızın yanında yer almalarının konuya yararlı olacağı kanısındayız. Müftülük odacısı Bahatdin Koçer, her nasıl olmuşsa isteği dışında emekliye ayırılmış. Konuya Sayın Kaymakamımıza götüren Bahatdin Koçer'in emekli-

liği Kaymakamımız tarafından durdurulmuştur. Hüni köyümüzün Çimişgezek'li imamı, izinli olduğu günlerde Çimişgezek'de kahveya gidip, okey oynamış, Durumdan haberdar olan müftülük imam hakkında kovuşturma açıp, cezalandırılması için başka bir yere nakli yapılmakta iken, sayın Kaeymakamımızın buna olur koymadığı, imamın da yerinden oynatılmadığı Ağın halkını çok hoşnut etmiştir. Her Cuma günü sabah posta arabası ile Ağın'a gelip Cuma namazı öncesi vaizlik görevini yaparak, 14.00 servisi ile gene evine dönen Ağın Vaizi, Ağın'da yaygın olan Mustafa Kemal düşmanlığını, ekip yetişmesine ve gelişmesine gerekli vaizlerine konu etmekteydi. Bu durumdan ulusal bayramların müslümanın bayramı olmadığını vaizde söylemesini duyan Sayın Kaymakamımız Hurşit Kuş, vaizi çağırıp dini konuların dışına çıkmamasını söyleyerek yaptığı ihtar, yöre halkının büyük çoğunluğunu sevindirmiştir. Tüm bu tutumlarıyla sayın Kaymakamımızın, yöremize çöreklenen bağnaz düşüncenin yanında olmadığını belirtmesi, gerek içerdeki ve gerekse dışardaki Ağın'lılara Mustafa Kemal ve Laiklik konularında güven vermiş, Sayın Kaymakamımız Hurşit Kuş'a da bir bağlılık doğurtmuştur.

Ağın Kültür ve Turizm Derneği Lokali restore edilerek, 21.11.1992 günü bir törenle açıldı. Bu gecede Sayın Kaymakamımız bir konuşma yaptı. Sayın Hurşit Kuş bu konuşmasında; toplumsal konuların bireysel davranışlarla çözümlenemeyeceğini, bunun için birlikteliği anlattı. Uygar toplumlarla ülkemizin uygarlık

düzenini oranladı. Uygarlığın gelişmesine neden olan olayları saydı. 2400 yıl önceki Ege uygarlığında Tiyatronun önemini vurguladı. Ağın'ın sorunlarına geldi, bu sorunları zaman içinde geliştikçe ortaya koymak için, gerek-tikçe halkla toplantılar yapıp, konuyu güncelleştirmek, önlemler aramak istediğini söyledi. Bu lokalin restore edilmesini dedikodu konusu yapanların varlığını bildiğini, bu gibi şeylerin tutumunu etkilemeyeceğini bildirdi. Terör konusuna değinerek, biz burada rahat otururken, ateş karşısında ölümle yüz yüze olan güvenlik güçlerimizin tüm bireylerini saygı ile anıp, kendilerini övdü. Doğrunun yanında olduğunu, herkesin de doğru olana yakınlık duymasının gerekliliğini söyledi. Son olarak sıkıntı ve problemlerimizin birliktelikte kolayca çözümleneceğini, yerine göre bu eksiklerin giderilmesinin önderi olmayı bırakmayacağını, halk için halkla birlikte görevini sürdüreceğini söyleyerek, tüm saslonda bulunanların taktir ve sevgisini topladı.

Sayın Hurşit Kuş Kaymakamımızın uzun konuşmasından aldığımız bu kısa özet, Ağın'ın ulaşmaya çoktan layık olduğu yöneticisini bulduğunu göstermesi yönünden sevindiricidir. Daha önceleri hemşehirlirimizi tokatlayıp, gerici odakları okşayan yöneticilere "Vali plaket verdi" diye yanlış bilgi sunanlar, o plaketi Dernek adına aldıklarını saklarken, acaba bu büyük yöneticimiz Hurşit Kuş hakkında ne düşünüyorlar, bunu da Sayın Kaymakamımızın gidişlerinde görmek üzere bekliyoruz.

22. Aralık. 1992

Diyarbakır

**Her şey topraktan başlar
toprağa döner**

Göç gelir
vurur götürür
insanlar gider
çevre bozulur
Çınar yalnız kahr
Artık kuşlar da gelmezler
Boşanır çınarın altı
Ölüm sessizliği çöker
Alan da satan da yoktur
Ben çocukluğumda
tanıdığım çınarı
gürdü
Kucaklardı çevresini
Pençe gibiydi yaprakları
dipdiri
Birlikte bir kaderi bölüşürdük
Yokluktan çıkmazımız
Boşa gitti çabalar
Aşamadık yoksulluğu

Çınar kaldı İnsanlar ve kuşlar gitti
Bilmiyorum
Çınar hala durur mu yerinde
yoksa yaşlanıp öldü mü
Şimdi mutlaka
Başka çınarlar var
Başka kahvereler var
o topraklarda
Toprak her zaman filiz verir
Hayat bir devinimdir
sürer gider
İnsanlar ölür
ama her ölüm
yeni bir hayatın
başlangıcıdır
Kuşkusuz
bugün
orada
başka bir hayat var
Bana yabancı
Anılarımda
Tek çınar kaldı
oralardan

Zeki HAFIZOĞULLARI

UĞUR MUMCU'NUN ARDINDAN...

Ahmet GÜNDÜZ

Hiç unutmuyorum, 1987 yılının 29 Mayıs günü, güzel bir öğlen sonrası. O gün arkadaşım ile birlikte Ankara'nın ünlü Zafer Çarşısına indik. Hemen girişin ilerisinde, sağ tarafta güzel bir çayhane vardır. Orada çay içmek istemiyle bir masaya oturduk. Karşımızdaki masada Uğur Mumcu bir dostuyla konuşuyordu.

Bir anlık tereddüt ve şaşkınlıktan sonra, hemen gidip kendisiyle tanışmak, konuşmak istedik. Yanına gittiğimizde daha da şaşkınlasmıştık. Çünkü öyle güzel bir insandı ki, sanki kırk yıllık dostuymuşuz gibi bizi masasına buyur etti. Bizimle sıcak, dostça bir ortam oluşturmak için çabalaması, görülmeye ve yaşanmaya değerdi.

O tarihte ben ve arkadaşım lise son sınıf öğrencisiyiz. Uğur Mumcu'yu en hararetli

okuduğumuz, benimsediğimiz çağımızdayız. Dersane defterimin bir köşesine hemen bir imzasını aldım. Uğur Mumcu ile tanışmak, onunla iki eski dost gibi oturup çay içmek benim için anlatılmaz bir heyecan, sevinçti. Kendisine Adnan Binyazar'ın yeğeni olduğumu söyleyince bana sanki o an daha yakın, daha yürekten bir yaklaşımdı.

En azından 40-45 dakikalık bir ortamı o insanla paylaştığım için o kadar etkilenmişim ki, günlerce dostlarıma anlattım durdum. Çünkü Uğur Mumcu bir büyük insandı, bir güzel insandı benim için.

Ben yıllarca o insanın yazılarıyla bilinçlendim, o insanın yazılarıyla aydınlığı ve karanlığı ayırtedebilmeyi öğrendim. Düşüncelerinden en çok etkilendiğim bir düşün adamıydı Uğur Mumcu. "Uğur Mumcu'yu kaybettik, artık yaşa-

miyor" diyenlere kızıyorum ve katılmıyorum. Uğur Mumcu şimdi daha çok yaşıyor. Yüreklerimizde, beynimizde, soluduğumuz havada her yerde yaşıyor o ve düşünceleri.

Kahpece planmış ve kahpece işlenmiş bir cinayete kurban gitti. Tahrip gücü yüksek o bomba sadece Uğur Mumcu'ya patlamadı; hepimizin yüreğine, bilincine patladı. Bir insanı öldürmek, ona kıymak benim için mantık dışı bir şey. Ama şu an öylesine içim yanıyor ki ve öylesine öfke doluyum ki, ölüm cezası bile bu aşağılık katiller için bir ödüller. Lanet olsun hepsine.

Düşünmekten, inandıklarından vazgeçmemekten, her türlü namussuzluğun, yolsuzluğun üzerine cesurca gitmekten, Atatürkçü ve laik olmaktan başka suçu olmayan bu insana kıymak kadar canice ve alçakça bir şey olamaz diye düşünüyorum.

Sizlere sesleniyorum aşağılık katiller; savunduğunuz düşünceyi insanca ve barış yoluyla yayamayacak kadar acizsiniz ve çaresizsiniz. Atatürkçülükten, laiklikten, cumhuriyetten ve demokrasiden bir köpek gibi korkuyorsunuz. Uğur Mumcu'nun düşüncelerini ben de savunuyorum ve ben de onun gibi korkusuzca bu uğurda mücadele ediyorum. Haydi gelin beni de öldürün ve beni de susturun. Kahpece insana kıymaya alışkınsınız. Ama şunu unutmayın ki; ben susmayacağım, bizler yani Uğur Mumcular sumaya-cağız. Sizin gibilerden ve sizin gibi düşününlerden nefret ediyorum, öğreniyorum. Bütün coşkuyla içimde büyüttüğüm insan sevgisinni zerresi haram olsun hepinize. İçimdeki bu nefret, bu öfke sadece benim değil. Uğur Mumcu'nun ardından ağlayan herkesin, bütün Atatürkçü ve laiklerin. Unutmayın ki bizler bundan sonra yaşamımızı sizlerle mücadele etmeye

adadık. Bu ülkeyi sizin kanlı ellerinize, cüppe ve sarıklarınıza teslim etmeyeceğiz. Ankara'nın Karlı Sokağında bir mum söndürdünüz, ama o sokaktan bir güneş doğdurdunuz. O güneş ışıyla yolumuzu aydınlatacak, sıcaklığıyla sizleri yakıp, kavuracak.

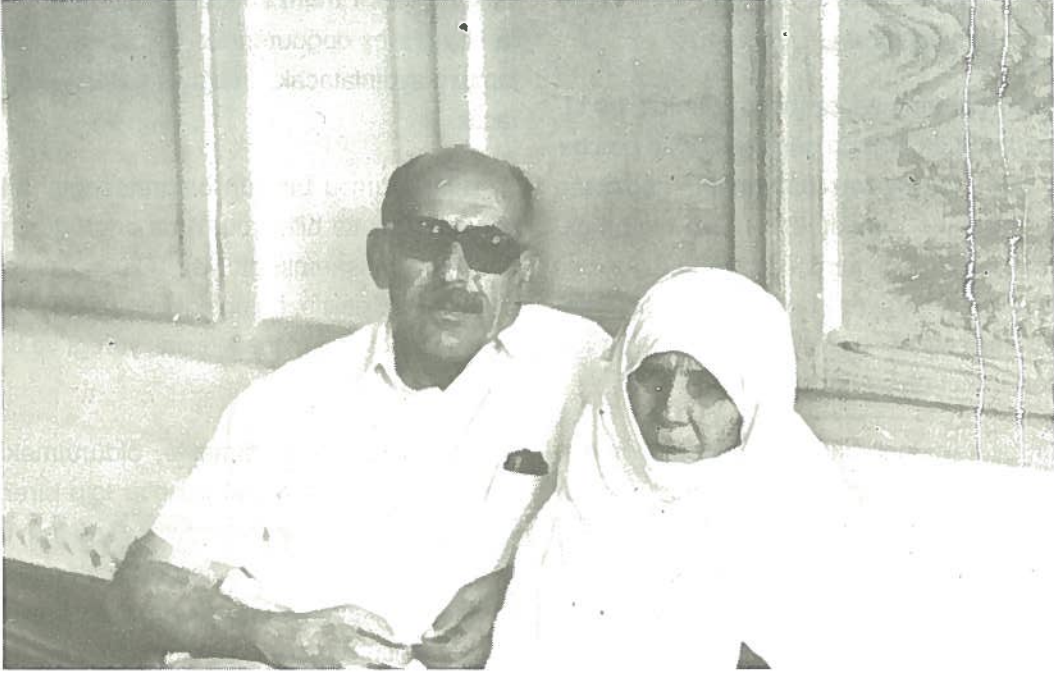
Uğur Mumcu bir gün öldürüleceğini bilmiyor muydu? Elbette biliyordu. Ama onun düşündüğü her yürekli insanınki gibiydi; "Ölüm, nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi, sefa geldi. O ölümü göze alarak verdi mücadelesini; yüreği ve bilinciyle.

"Uğur Mumcu"lar ölmekle, öldürülmekle bitmeyecektir. Bizler güzel yarınlar için birer Uğur Mumcu'yuz artık. Onun bıraktığı yerde bayrağı biz devraldık. Bundan sonra her 24 Ocak günü onun kabrine bırakacağımız bir kırmızı karanfil bile bir Uğur mumcu demektir. Hepimiz ağladık, gözyaşı döktük onun ardından. ama ağlamak onu bize geri getirmeyecektir. Zaten o da istemezdi bunu. Uğur Mumcu'ya karşı bir tek sorumluluğumuz var zaten, o da; fikirlerine, doğrularına ve değerlerine sahip çıkıp, korumak ve bıraktığı yerden devam etmek. Bunu da başaracağız, inanıyorum.

Sevgili Uğur Mumcu,

Günlerdir senin için yürüyüşler düzenleniyor, ardından ağıtlar yakılıyor. Yüreğini ferah tut ve rahat uyu. Çünkü bu halk artık uyandı. Atatürkçü ve laikler artık tek vücut, tek yumruk, Demek ki bütün bunlar için seni yitirmemiz gerekiyormuş. Ama bundan onur duyduğunu biliyorum. Çünkü biz de seninle onur duyuyoruz. Dedim ya büyük insan, rahat uyu; bu ülkede artık o kadar çok Uğur Mumcu olacak ki, bu alçaklar senin bıraktıklarına yaklaşamayacaklar bile. Çünkü bunlar Atatürkçülük denizinde boğulup yitecekler.

AĞIN'DAN ANILAR

Rahmetli Zeynep KÖSEOĞLU-Rahmetli Vahdettin BEYDEMİR

Saraycık Köyünün İlk Resmi İmamı Rahmetli Süleyman BİLİR ve
Eşi Rahmetli Hatice BİLİR

Rahmetli Andirili Asım ÖZDİL-Rahmetli Muhlis İKİNCİ

Rahmetli Abdullah TÜZÜN-İsmail N. BEYDEMİR

FIKRALAR

- Küçük Erol yaramaz mı yaramaz. Akla hayale gelmiyen yaramazlıklar yaparak anne ve babalarında huzursuzluk yaratıyordu.
- Bir gün yaramaz Erol kümese girerek annesinin özenle bakıp büyüttüğü civcivleri bıçakla kesip parçalamış. Buna fena halde sinirlenen anneye karşı babası "Aman karıcığım niye üzülüyorsun? çocuğumuzun bu hareketi kendisinin gelecekte tanınmış bir opatatör olacağının bir işaretidir."
- Aradan kısa bir müddet sonra babasının çalışma odasına giren Erol, masasının üzerine çıkarak şiir sayfaları üzerine işeyerek bütün yazıları okunmaz hale getirir. Bu durumu gören baba fena halde sinirlenirse de, anne derhal müdahale eder: "Aman kocacağım boşuna üzme kendini. Çocuğumuzun bu durumu onun gelecekte tanınmış bir (Münekkit) eleştirmen olacağının bir kanıtıdır der.

Derleyen: Kemal NİKSARLI

ALABALIK AVI

- Geçen senelerde Ağın'a gittiğimde, kahvede Ersan abiyi (Ersan Gündüz) görenler "Hele annat yavnasıl balığ dutdunuz" diyorlar o da hışım la kabarıp oradakilerin üstüne yürüyordu. İşin aslını ya Akif yada Orhan anlatır dediler. Bende Orhan ile Beyaz Saray'a (Halk Eğitim Merkezine) gidip, akif ve Orhan'a anlattırarak teybe kaydettim.
- Akif, Orhan, Serhan, Mevlüt, Metin Hoca, Ersan abi ve kaymakam bey Kemalîye'nin Höşnöden Çayının Vadisine alabalık avına gidiyorlar. Pek fazla balık tutamıyorlar. Geri dönerken Akif, buralar hep ayı yatağıdır; diyerek herkesi korkutmaya çalışıyor. Bir müddet sonra, bir de lüksle tor atmaya karar verip duruyorlar. Orhan ve Ersan abi lüksü alıp gruptan 200 m. yukarıya gidiyorlar. Ersan abi tor atıyor. Tor takılıyınca Orhan kurtarmak için boğazına kadar suya giriyor. Tam bu sırada Akif'de gerideki çalıklara saklanıp suya bir iki taş atınca pıt, pıt sesi duyan Ersan abi korkuyla irkilip.
- Ula nolir, diyor. Orhan'da
 - Balığ oynir balığ
- Bunun arkasından Akif "Hını" diye ayı taklidi yapınca ersan abi elindeki toru atıyor. Sarsıntıdan lüksün tülü düşüyor. Karanlıkta dikenlerin, taşların arasında koşmaya başlıyor. Orhan;
- Deyirim goşma Ersan hoja, ayu gelür kötü olur.
- Seyredenler korktuğunu görünc "ayı değil Akif, Akif" diye bağırırlar. Ersan abi korkuyla
- Ne Akif'i ayu, ayu, gelir, gelir. diyerek arabanın yanına geliyor. Kapıyı açamayınca etrafında bir iki tur atıyor. Ersan abiyi zor durduruyorlar. Heyecanı yatıştıktan sora soruyorlar.
 - Yav Ersan, o dikenlerin daşların arasında yannayak nasıl goşdun.
 - Ne dikenî baba, her yer asvalt, asvalt.
- Daha sonra bağda Ersan abiye rastladığımda, balık avın sorunca "çoğ gonuşma ula" diyerek üstüme yürüdü.

H. Cüneyt ÖZKUL

HABERLER

- Memşehrimiz Pakize Keleştimur (Mülazımgilin Pakize Abla) 15 Mayıs 1993 Cumartesi günü Ankara'da Tannın rahmetine kavuşmuştur.

Kardeşlerine, Evlatlarına, Akraba ve tüm dostlarına başsağlığı dileriz. Nur içinde yatsın.

- 7 Mayıs 1993 tarihinde T.Muharip Gaziler Demeğinde düzenlenen bir merasimde Sayın E. Orgeneral Faik Türün ile, aralarında hemşehrimiz E. Yzb. Halit Hocaoglu'nunda bulunduğu diğer dört Kore Gazisine Dernekdeki on yılı aşkın hizmetleri nedeni ile kendilerine birer plaket verilmiştir.

Buna ilaveten, gene hemşehrimiz Halit Hocaoglu, 15 Mayıs 1993 tarihinde Newyork'ta tertiplenen Büyük Türk Yürüyüşüne katılmak üzere beş kişilik bir Gazi Gurubu ile birlikte Amerika'ya gitmiştir.

- Hemşehrimiz büyük cami imamı Hoca Hasan Efendi'nin torunu Sabahattin ve Emel Berikman'ın kızları, Berçem ile Raşit Mutlu ve hayat boyu devam edecek bir beraberliğin ilk adımı olan düğün törenlerinde sizleri yanlarında görmekten mutluluk duyacaklar. Diyerek 22 Mayıs 1993 Cumartesi günü Pina Tatil Köyü Güvercinlik/Bodrum'da evlenmişlerdir.

Gençlere ömür boyu mutluluk diliyor, tüm akraba ve dostlarını gönülden kutluyoruz.

- Abonelerimizden Mahmut ve Şenay Yalçın'ın 23/3/1993 tarihinde Manisa'da İsmail Samed adında bir çocukları dünyaya gelmiştir, sağlıklı büyümesini dileriz.

Not: Kendi haberlerini bize bildiren tüm dostlarımıza ayrıca teşekkür ediyoruz.

AĞIN

BULMACA

Derleyen: Kemal NIKSARLI

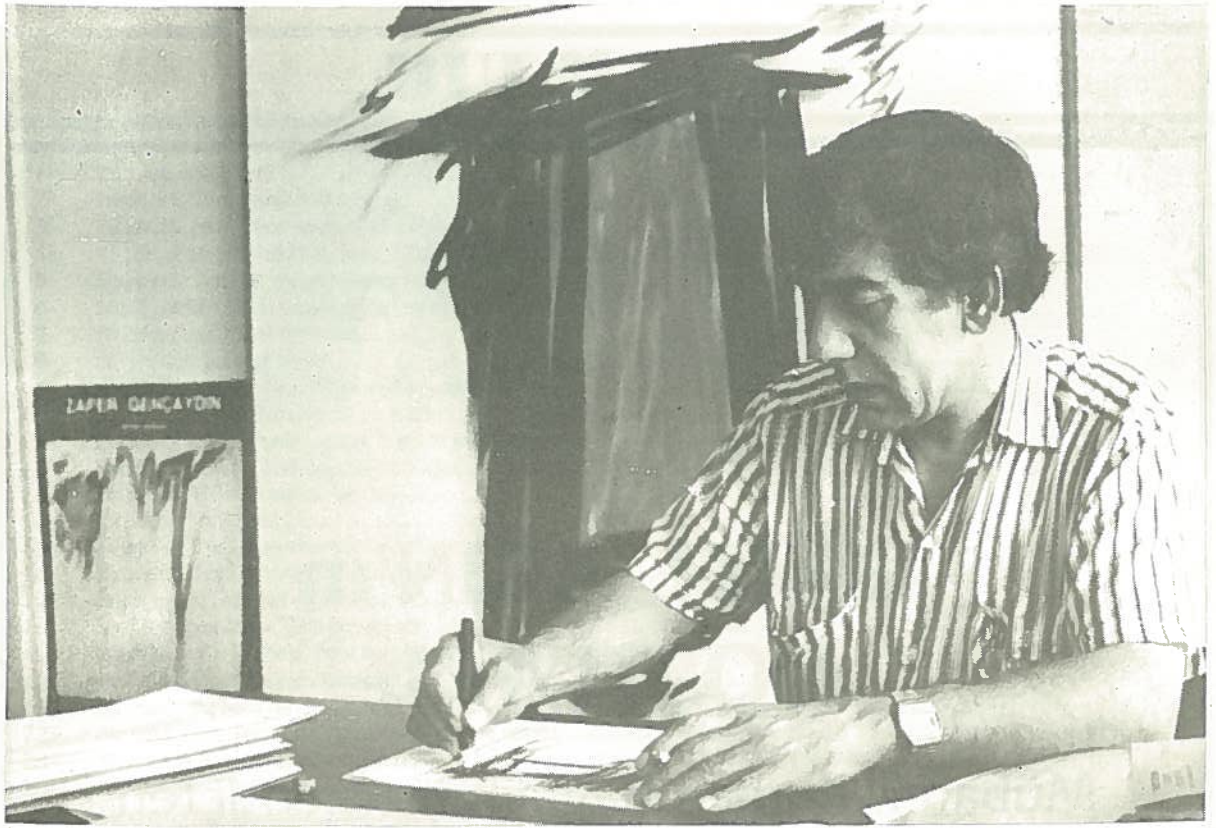
- 1- Vücuttan çıkar, Tersi kabul etmemek.....
- 2- Erkek adı, Tersi uluslar arası sergi.....
- 3- Bir müzik aleti, Tersi hayvanların besinleri.....
- 4- Küçük yerleşim merkezi, Tersi yüksek öğretim kurumu.....
- 5- Erkek adı, Tersi bir malın kullanım ücreti.....
- 6- Sözlük (eski), Tersi tabakçılıkta kullanılan bir bitki.....
- 7- Bir erkek ismi, Tersi üretmek.....
- 8- Bir yer adı, Tersi bir ay adı.....
- 9- Bir ağırlık ölçüsü, Tersi öğretmenler verir.....
- 10- Ankaranın ilçesi, Tersi tüylü bir kumaş.....
- 11- Halk deymi verimsiz toprak, Tersi köylüler giyerdi.....
- 12- Sahalarda yapılır, Tersi kıymetli bir ağaç.....
- 13- Bir ırmak, Tersi ruhsal bir hastalık.....
- 14- Bir millet Tersi nakit.....
- 15- Erkek adı, Tersi ramazanda bulunur.....
- 16- Bir metal, Tersi hayvanların sulağı.....
- 17- Erkek kuzu, Tersi az değil.....
- 18- Bir çeşit spor aracı, Tersi Bayan adı.....
- 19- Arabaların ön lambası, Tersi sergen.....
- 20- Bir nevi hamur işi, Tersi bayanlar giyer.....
- 21- Bir mevsim, Tersi temiz ve itinalı giyenlere derler.....
- 22- Bir nevi silah, Tersi onu kurmamaya dikkat ederiz.....
- 23- Büyük taş parçası, Tersi eski dil (PA).....
- 24- Deniz taşı, Tersi iyisin (argo).....
- 25- Bir emir, Tersi bir tedavi şekli.....
- 26- Bir yaşındaki kuzu, Tersi bir din adamı.....
- 27- Erkek ismi, Tersi savaş aracı.....
- 28- Erkek ismi, Tersi hayvanların yem deposu.....
- 29- Erkek adı, Tersi okur yazar olmayanlar parmak basar.....
- 30- İstanbul'da bir semt, Tersi onarma.....
- 31- Erkek ismi, Tersi Ege bölgesinde bir ilçe.....
- 32- Bursa'nın bir ilçesi, Tersi köylülerin sırtla taşıdığı yük.....
- 33- Bir ilçe, Tersi bir soyadı.....
- 34- Göç (eski dil), Tersi öncelik.....
- 35- Demir yol, Tersi sevgili veya uçurum.....
- 36- Bir deniz, Tersi tedbirsizlik sonucu oluşur.....
- 37- Memmiye öyle de denir, Tersi buluş.....
- 38- Biçilmiş kereste, Tersi aptal, avanak.....
- 39- Bir soyadı, Tersi uzunluk ölçüsü birimi.....
- 40- Millet, Tersi kuru.....
- 41- Bir ilimiz, Tersi uğursuz anlamında kullanılır.....
- 42- Kullanılan nesneler, Tersi bayan adı.....
- 43- Nebati bir yağ, Tersi Erkek ismi.....
- 44- Kayseri'nin ilçesi, Tersi bir yağ markası.....
- 45- Bir ilçe, Tersi kuyumcуда gümüş işi.....
- 46- Söz, Tersi remil.....
- 47- Anza, Tersi Sivas'ın bir ilçesi.....
- 48- Alışkanlık, Tersi türbünlerde çokca duyulur.....
- 49- Bir ülke, Tersi katışıksız (an).....
- 50- Takım, Tersi uçakların hedefe dalış şekli.....
- 51- Mermeli bir hayvan, Tersi canlılarda organizmayı oluşturur.....
- 52- Bir meyve, Tersi bir şairin soyadı.....
- 53- Matematikte bir sayı, Tersi bağlamaya yarar.....
- 54- Bir çam türü, Tersi karadenizde bir ilçe.....
- 55- Çatı katı da denir, Tersi iri delikli elek.....
- 56- Bir millet, Tersi kale duvan.....
- 57- Ufuklar (eski dil), Tersi baş.....
- 58- Bir göl adı, tersi uzunluk veya boylam (eski dil).....
- 59- Gümüş Tersi güzel koku.....
- 60- Her müslümanın kabul ettiği, tersi erkek ismi.....

GÜZEL AĞIN'ın DOSTLARI,

Mübarek Kurban Bayramınızı, en içten
duygularla kutluyor;

**"Sağlık ve mutluluk içinde, nice
bayramlar sizin olsun, bizim olsun."
diyoruz.**

AĞIN
DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

ZAFER GENÇAYDIN

Hatice-Noman Gençaydın'ın oğulları Zafer Gençaydın 1941 yılında Ankara'da doğdu. İlk öğrenimini Ağın'da yaptı. 1959 yılında Malatya-Akçadağ Öğretmen Okulunu bitiren Gençaydın Sakarya ili Akyazı İlçesi Güneşler İlkokulunda 3 sene baş öğretmenlik yaptı.

1965 yılında Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-İş Bölümünden mezun oldu. 3 sene Diyarbakır Erkek İlk Öğretmen Okulu ve Atatürk İlk Öğretmen okulunda (Hasanoğlu-Ankara) Resim Öğretmenliği yapan Gençaydın 1971 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Yurtdışı İhtisas Öğretim Bursunu kazanarak Almanya'ya gitti. 1972-1978 yıllarında Berlin'de Hochschule Der Künste Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'na girdi. Prof. Hans JAENISCH ve Prof. Peter ACKERMANN'ın atölyelerinde öğrenim gördü. 1977 yılında Berlin Güzel Sanatlar Yüksek Okulu tarafından MEISTERSCHULER - (usta öğrenci) ünvanı verildi.

Yurda döndükten sonra 1978 yılında Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Resim-İş Bölümünde Öğretim Görevlisi olarak göreve başladı. 1983 yılında Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünde Resim Anasanat Dalı Öğretim Üyesi olarak görev yapan Gençaydın, aynı Üniversitede 1986 yılında Yardımcı Doçentlik, 1987 yılında da Doçentlik ünvanı aldı.

Tuvallerinde, desenlerinde karışık malzeme ile oluşturduğu resimlerinde İnsan-Doğa İnsan-Toplum ilişkilerinin yaşamsallığını yitirmeden metafizik yada Bilimsel-Kurgusal kuruluğa düşmeden bireyin toplum veya çevrenin iç dinamiğini ve psikogramını, seyirciyi koşullandırmadan sezdiriyor. Yapıtla psiko-fizyolojik bir bağ kurularak yoruma yeniden yaratmaya geçmesini sağlıyor.

18 Kişisel sergi ve 40 dan fazla karma sergi açan sanatçının birçok ödülü bulunmakta. Bunlardan bazıları.

- 1979 Hakkı Tonguç Büst Yarışması 1. Ödül
- 1980 Devlet Resim Heykel Sergisi Ödülü.
- 1981 Kültür Bakanlığı 100. yıl Atatürk Devrimleri ve resimleri mansiyon Kurtuluş Savaşı.
- 1982 DYO Resim Yarışması Ödülü.
- 1982 TPAO Resim yarışması II. Ödül.
- 1983 VİKING Özgün Baskı Resim Yarışması Mansiyonu.
- 1983 METEKSAN Desen Yarışması Büyük Ödülü.
- 1987 TÜRK SANAT KURUMU (Yılın Sanatçısı) Ödülü.
- 1988 Devlet Resim Heykel Sergisi.
- 1991 DYO Resim Yarışması Ödülü.
- 1991 Devlet Resim Heykel Sergisi Ödülü.

Cüneyt ÖZKUL